

JAMES S. A. COREY

LEVIATAN SA PREBÚDZA

Lindeni

Leviatan sa prebúdzá

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

James S. A. Corey
Leviatan sa prebúdzá – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

LEVIATAN
SA PREBÚDZA

JAMES S. A. COREY

LEVIATAN SA PREBÚDZA

Z angličtiny preložila Ivana Cingelová

Ljndeni

*Pre Jayné a Kat, ktoré ma povzbudzujú v snení
o vesmírnych lodiach.*

PROLÓG: JULIE

SCOPULI PREPADLI pred ôsmimi dňami a Julie Maová bola konečne pripravená dať sa zastreliť.

Strávila uväznená v skladovacej skrinke celých osem dní, kým k tomu rozhodnutiu dospela. Prvé dva sa ani nepohla, lebo bola presvedčená, že ozbrojenci, ktorí ju tam strčili, nežartovali. Motor lode, na ktorú ju vzali, prvých pár hodín nevyvíjal ťah, takže v skrinke poletovala a opatrnými pohybmi sa vyhýbala stenám a skafandru, ktorý jej robil spoločnosť. Keď sa loď pohla a bezťažový stav vďaka ťahu motora pominul, ticho stála na mieste, až kým jej nestrípli nohy, a potom sa pomaly schúlila do fetálnej polohy. Močila do kombinézy, no nesužovalo ju teplé svrbivé vlhko ani pach, len obavy, že sa šmykne a spadne do mláčky na zemi. Nemohla ani pípnuť. Zastrelili by ju.

Na tretí deň ju smäd donútil konať. Všade naokolo sa ozývali zvuky lode. Tiché subsonické hučanie reaktora a motora. Nepretržité syčanie a buchotanie hydrauliky a oceľových zámkov pri otváraní a zatváraní tlakových dverí medzi palubami. Dupot ťažkých čižiem na kovovej podlahe. Počkala, kým všetky zvuky, ktoré počula, nezneli vzdialene, stiahla skafander z vešiaka a pustila ho na dno skrinky. Načúvala, či sa k nej niekto nepriblíži, pomaly skafander rozobrala a vytiahla zásobník s vodou. Bola stará a zatuchnutá, skafander sa očividne nepoužíval celú večnosť. Ona však dva dni nepila a teplá ílovitá voda v zásobníku bolo to najlepšie, čo v živote ochutnala. Musela sa krotiť, aby ju nezhltila všetku naraz a nepovracala sa.

Keď sa znova dostavila potreba močiť, vytiahla zo skafandra kateéter a použila vrecko na ňom. Sedela na zemi, na výstelke z vypchatého skafandra takmer pohodlne, a premýšľala, kto ju zajaľ – loďstvo Koalície, piráti, niekto horší. Občas spala.

Na štvrtý deň ju izolácia, hlad, nuda a zmenšujúce sa možnosti na uskladnenie moču konečne donútili nadviazať kontakt. Počula tlmené bolestivé výkriky. Posádku jej lode niekde neďaleko bili alebo mučili. Keby na seba únoscov upozornila, možno by ju skrátka vzali k ostatným. Neprekážalo by jej to. Bitky zvládne. Ak znova uvidí iných ľudí, rada ich pretrpí.

Skrinka stála pri vnútorných dverách prechodovej komory. Posádka na takéto miesta počas letu často nechodila, no Julie netušila, ako je táto loď stavaná. Premýšľala, čo povie, čo spraví. Keď napokon začula, že sa k nej niekto blíži, jednoducho sa pokúsila zakričať, nech ju pustia von. Prekvapilo ju, že jej z hrdla vyšlo iba suché zachrapčanie. Prehltla, pokúsila sa jazykom vyprodukovať trochu slín, a skúsila to ešte raz. Znova ticho zachripela.

Tí ľudia stáli priamo pred jej skrinkou. Niekto ticho rozprával. Julie zdvihla ruku a chystala sa zabúchať na dvere, keď začula, čo vraví.

Nie. Prosím, nie. Prosím, nerobte to.

Dave. Jej lodný mechanik. Dave, ktorý zbieral výstrižky zo starých komiksov a poznal milión vtipov, ticho, zlomene prosíkal.

Nie, prosím, nie, prosím, nerobte to, vravel.

Ozvalo sa hrkotanie hydrauliky a zámkov pri otváraní vnútorných dverí prechodovej komory. Mäsité žuchnutie, keď niečo dopadlo dnu. Ďalšie hrkotanie, keď sa komora zavrela. Syčanie unikajúceho vzduchu.

Keď sa prechodový cyklus skončil, ľudia spred jej skrinky odišli. Nezabúchala, aby ich na seba upozornila.

Zamietli po sebe všetky stopy. Padnúť do zajatia loďstva niektoré z vnútorných planét bolo nežiaduce, no všetci vedeli, čo v takom prípade robiť. Citlivé dáta AVP zmazali a prepísali napohľad nevinnými záznamami s falošnými časovými pečiatkami. Dáta, ktoré boli až príliš citlivé, aby ich zverili počítaču, kapitán zničil. Mohli sa pred útočníkmi hrať na nevinných.

Nepomohlo im to.

Útočníci sa nepýtali na tovar ani povolenia. Prišli ako veľká voda a kapitán Darren stiahol chvost. Všetci ostatní – Mike, Dave, Wan Li – zdvihli ruky a vzdali sa. Piráti, otrokári, alebo ktokoľvek to vlastne bol, ich odvedli z malej prepravnej lode, ktorá bola pre Julie domovom, a nahnali ich bez akejkoľvek ochrany do dokovacieho tunela. Od chladnej ničoty ich delila iba tenká vrstva polyesterovej fólie: mohli len dúfať, že sa neroztrhne, zbohom pľúca, ak áno.

Aj Julie sa vzdala, no potom sa ju tí bastardi pokúsili vyzliecť.

Mala za sebou päť rokov džiu-džicu v nízkej gravitácii a oni boli v bezváhovom stave v uzavretom priestore. Napáchala veľa škôd. Už takmer verila, že možno vyhrá, keď jej z ničoho nič do tváre vrazila päst v obrnenej rukavici. Zvyšok sa jej zliat. Skrinka a *Ak tam čo i len pípne, zastrel' ju*. Štyri dni strávené v úplnej tichosti, zatiaľ čo pod ňou mučili jej priateľov, a potom jedného z nich vyhodili do vesmíru.

Po šiestich dňoch všetko stíchlo.

Počas útržkovitých chvíľ pri vedomí medzi trhanými snami matne vnímala, že zvuky krokov, rozhovorov, tlakových dverí či subsonické hučanie reaktora a motora postupne tichnu. Keď spolu so zvukmi motora zmizla aj gravitácia, Julie precitla zo sna o pretekaní na svojom starom pinase v bezváhovom stave, proti ktorému jej svaly bolestivo protestovali, kým sa pomaly uvoľnili.

Pritiahla sa k dverám a priložila ucho k chladnému kovu. Zachvátila ju panika, no potom začula tiché hučanie recyklátorov vzduchu. Loď stále mala energiu aj vzduch, ale motor nebežal, nikto neotváral dvere, nekráčal ani nerozprával. Možno bola posádka na stretnutí. Alebo na párty na inej palube. Alebo sa všetci zišli v strojnici a opravovali nejaký vážny problém.

Celý deň počúvala a čakala.

Na siedmy deň vypila posledný hlt vody. Za posledných dvadsaťštyri hodín sa v jej dosluchu nikto nepohol. Cucala plastový štítok, ktorý odtrhla zo skafandra, až kým nevyprodukovala trochu slín, a potom začala kričať. Kričala, až kým nezachrípla.

Nikto neprišiel.

Na ôsmy deň bola pripravená dať sa zastreliť. Voda jej došla pred dvoma dňami a vrečko s odpadom naplnila pred štyrmi. Zaprela sa plecami o zadnú stenu skrinky a rukami o bočné. Potom zo všetkých síl kopla oboma nohami. Z krčcov po prvom kopnutí takmer odpadla. Kričala, aby sa udržala pri vedomí.

Hlupaňa, vynadala si. Bola dehydrovaná. Osem dní bez pohybu bohato stačilo, aby svaly začali atrofovať. Mala sa aspoň ponahať.

Rozmasírovala uzly v stuhnutých svaloch, potom sa ponahaťovala, sústredene, ako kedysi v dódžó. Keď dostala telo pod kontrolu, kopla znova. A znova. A znova, až kým cez okraje skrinky nepreniklo svetlo. A znova, až kým sa dvere neohli tak, že ich s rámom spájali len tri pánty a zámok.

A ešte raz, až západka vyskočila zo zámku a dvere sa rozleteli.

Julie vyletela zo skrinky s rukami napoly zdvihnutými pred sebou, pripravená tváriť sa buď hrozivo, alebo vydesene podľa toho, čo sa bude hodiť viac.

Celá paluba zívala prázdnotou: prechodová komora, sklad so skafandrami, kde strávila posledných osem dní, poltucta iných skladov. Nikde nikto. Zo súpravy pre výstup do otvoreného vesmíru vytiahla magnetický hasák, ktorým by vedela rozbiť človeku hlavu, a potom zišla po rebríku o palubu nižšie.

A potom ešte nižšie a ešte nižšie. Kajuty posádky našla v perfektnom, takmer vojensky upratanom stave. V kuchyni zostali stopy po bitke. Objavila prázdnu ošetrovňu. Torpédovňu. Nikde nikto. Komunikačná stanica bola bez obsluhy, prístroje vypnuté a zamknuté. Na niekoľkých stále fungujúcich senzoroach nevidela ani stopy po Scopuli. Žalúdok jej zovrela celkom iná hrôza. Paluba za palubou, miestnosť za miestnosťou, nikde ani stopa po živote. Niečo sa stalo. Došlo k úniku

radiácie. Vzduchom sa šírili jedovaté látky. Niečo ich prinútilo evakuovať sa. Zamyslela sa, či by dokázala pilotovať loď sama.

No keby sa ľudia evakovali, nepočula by ich vychádzať cez prechodovú komoru?

Dorazila k poklopu poslednej paluby, tej so strojovňou, a zarazila sa, keď sa neotvoril automaticky. Podľa červeného svetla na uzamykacom paneli bola miestnosť zapečatená zvnútra. Znova sa zamyslela nad únikom radiácie či inou vážnou poruchou. Keby však k niečomu takému došlo, prečo by miestnosť zamkli zvnútra? A cestou míňala jeden nástenný monitor za druhým. Ani na jednom nesvietilo žiadne varovanie. Nie, nešlo o radiáciu, ale o niečo iné.

Videla ďalšie stopy po boji. Krv. Rozhádzané náradie a prepravky. Nech sa stalo čokoľvek, stalo sa to tu. Nie, tu sa to začalo. A skončilo sa to za tými zatvorenými dverami.

Trvalo dve hodiny, kým sa so zväracím horákom a páčidlami z dielne prerezala do strojovne. Keď zničila hydrauliku, musela poklop zdvihnúť ručne. Von vyletel závan vlhkého teplého vzduchu, ktorý páchol ako nemocnica bez dezinfekcie. Mednato, nechutne. Takže mučiareň. Jej priatelia budú dnu, zbití alebo rozrezaní na kúsky. Julie nadvihla hasák a pripravila sa rozmlátiť aspoň jednu hlavu, kým ju zabijú. Spustila sa dnu.

Strojovňa bola veľká a klenutá ako katedrála. Priestoru dominoval fúzny reaktor uprostred. Niečo s ním nebolo v poriadku. Tam, kde by mala vidieť údaje, informácie o ochrannom obale a detektory radiácie, pokrývalo jadro reaktora niečo ako blato. Julie pomaly priplávala bližšie, s jednou rukou stále na rebríku. Zvláštny pach zosilnel na nevydržanie.

Blato na reaktore nepôsobilo ako nič, čo kedy videla. Tiahli sa ním trubičky pripomínajúce žily alebo dýchacie cesty. Miestami pulzovalo. Takže to nebolo blato.

Bolo to mäso.

Jeden z výčnelkov sa otočil k nej. V porovnaní so zvyškom nebol väčší ako malíček. Bola to hlava kapitána Darrena.

„Pomôž mi,“ povedala.

PRVÁ KAPITOLA: HOLDEN

PRED STOPÄŤDESIATIMI rokmi, v období, keď sa malicherné spory medzi Zemou a Marsom takmer skončili vojnou, predstavoval Pás ekonomicky nedostupné množstvo minerálneho bohatstva v nedozerných diaľavách a vonkajšie planéty neboli predmetom ani tých najnerealistickejších korporačných snov. Potom si Solomon Epstein postavil malý modifikovaný fúzny motor, strčil ho do trojmiestnej jachty a zapol. S dobrým ďalekohľadom by ste stále mohli vidieť, ako sa jeho loď zlomkom rýchlosti svetla rúti do prázdnoty vesmíru. Lepší a dlhší pohreb v dejinách ľudstva nemal nikto. Plány, našťastie, nechal doma v počítači. Epsteinov pohon nedaroval ľudstvu hviezdy, ale priblížil ho k planétam.

Trištvrte kilometra dlhá a štvrt kilometra široká – tvarom zhruba ako požiarneho hydrantu – loď Canterbury bola prerobený koloniálny transportér. Kedysi prevážala ľudí, zásoby, schematické nákresy, stroje, environmentálne bubliny a nádej. Na mesiacoch Saturnu teraz žilo takmer dvadsať miliónov ľudí. Canterbury tam prepravila takmer milión ich predkov. Mesiace Jupitera osídlilo štyridsaťpäť miliónov ľudí. Najvzdialenejšiu baštu ľudskej civilizácie predstavoval jeden z mesiacov Uránu s päťtisíc obyvateľmi, teda aspoň kým Mormoni nedokončia svoju viacgeneračnú loď a nevydajú sa svojvoľne rozmnožovať medzi hviezdy.

A potom tu bol Pás.

Keby ste sa spýtali náborárov AVP, keď boli opití a zhovorčiví, tvrdili by, že v Páse žije sto miliónov ľudí. Sčítací komisár z vnú-

torných planét by tvrdil, že je to bližšie k päťdesiatim. Akokoľvek sa na to pozriete, populácia Pásu bola veľká a potrebovala veľa vody.

Takže Canterbury a desiatky jej sesterských lodí z vodárenskej spoločnosti Čistočistá vozili z bohatých prstencov Saturnu k Pásu ľadovce a mali v tom pokračovať, až kým ich raz nerozoberú na súčiastky.

Jim Holden v tom videl niečo poetické.

„Holden?“

Otočil sa k hangáru. Týčila sa nad ním hlavná inžinierka Naomi Nagataová. Merala takmer dva metre, čierne kučery mala stiahnuté v konskom chvoste a na tvári sa jej usadil pobavene podráždený výraz. Ako typická obyvateľka Pásu namiesto krčenia plecami zdvíhala ruky.

„Holden, počúvaš ma alebo len hľadáš von oknom?“

„Máme problém,“ odpovedal Holden. „A keďže si veľmi, veľmi dobrá, vieš ho vyriešiť aj napriek tomu, že na to nemáš dosť peňazí ani vhodné vybavenie.“

Naomi sa zasmiala.

„Takže si ma nepočúval,“ skonštatovala.

„Nie, ani nie.“

„Ale pointu si trafil. Podvozok na Rytierovi nebude v atmosfére fungovať, kým nevymením tesnenie. Je to problém?“

„Opýtam sa kapitána,“ odvetil Holden. „Ale kedy naposledy sme na ňom leteli v atmosfére?“

„Nikdy, ibaže podľa nariadení by sme mali mať aspoň jedno plavidlo, v ktorom sa to dá.“

„Hej, šéfk!“ zakričal cez hangár Amos Burton, Naomin asistent zo Zeme. Zamával na nich robustnou rukou. Teda na Naomi. Aj keď boli na lodi kapitána McDowella a Holden bol prvý dôstojník, pre Amosa Burtona bola jedinou šéfkou Naomi.

„Čo sa deje?“ zakričala Naomi späť.

„Mám tu pokazený kábel. Mohla by si mi toho hajzla podržať, kým nenájdem náhradný?“

Naomi sa pohľadom spýtala: *Ešte niečo?* Holden rázne sarkasticky zasalutoval, ona si odfrkla a potom štíhla vysoká žena v zamastej kombinéze pokrútila hlavou a odišla.

Sedem rokov v loďstve Zeme, päť rokov práce vo vesmíre s civilistami, a predsa si na dlhé, tenké, zvláštne kosti Pásanov stále nezvykol. Detstvo strávené v gravitácii sa navždy podpísalo na jeho pohľade na svet.

Pri centrálnom výťahu na okamih priložil prsty k tlačidlu navigačnej paluby, keď si predstavil, že tam nájde Ade Tukunbovú – Ade a jej úsmev, jej hlas, jej vlasy s pačulovo-vanilkovou vôňou –, no namiesto toho stlačil tlačidlo ošetrovne. Najprv práca, potom zábava.

Keď Holden vošiel dnu, ich medik Shed Garvey sa hrbil nad laboratórnym stolom a čistil Cameronovi Pajovi kýpeľ ľavej ruky. Pajovi pred mesiacom rozmliaždil ruku tridsaťtonový kus ľadu, ktorý sa pohyboval rýchlosťou päť milimetrov za sekundu. Medzi ľuďmi s nebezpečnou prácou ako rezanie a presúvanie ľadovcov v bezťažovom stave to nebolo nezvyčajné zranenie a Paj ho prijal s fatalizmom profesionála. Holden sa naklonil ponad Shedovo plece a pozeral sa, ako medik vyťahuje z mŕtveho tkaniva lekárskeho červa.

„Ako to vyzerá?“ spýtal sa Holden.

„Dost' dobre, pane,“ odvetil Paj. „Pár nervov to prežilo. Shed mi práve hovoril, ako na ne pripne protézu.“

„Za predpokladu, že udržíme nekrózu pod kontrolou,“ dodal medik, „a dorazíme na Ceres, skôr ako sa rana príliš zacelí. Naštudoval som si to a Paj je v službe dostatočne dlho, aby dostal protézu so silovou spätnou väzbou, tlakovými a teplotnými senzormi a so softvérom na jemnú motoriku. Kompletka. Bude takmer ako skutočná. Vnútorne planéty majú nový biogél, po ktorom končatina znova narastie, ale nemáme ho hrađený zdravotným poistením.“

„Srať na Vnútorčanov a srať na ich magický gél. Radšej starú dobrú protézu z Pásu ako nič, čo tí bastardi vypestujú v labáku. Stačí, že ti dorobia ruku, a začneš sa správať ako chuj,“ vyhlásil Paj. Potom dodal: „Och, ehm, bez urážky, prvý dôstojník.“

„Nič sa nestalo. Teší ma, že sme ťa dali dohromady,“ odvetil Holden.

„Povedz mu aj zvyšok,“ prehodil Paj so šibalským úškrnom. Shed sa začervenal.

„Nuž, ehm, vraveli to iní chlapi, ktorí ich dostali,“ povedal Shed, no nepozeral pritom na Holdena. „V období, keď si tvoje telo na protézu stále zvyká, sa vraj pri onanovaní cítiš, akoby ťa robil niekto iný.“

Holden tú informáciu nechal na sekundu visieť vo vzduchu a Shedovi sčerveneli uši.

„Dobré vedieť,“ poznamenal Holden. „A tá nekróza?“

„Rana sa infikovala,“ vysvetlil Shed. „Červy držia nekrózu pod kontrolou a zápal nám v tomto prípade vlastne pomáha, takže ho nebudeme výraznejšie potláčať, pokiaľ sa nezačne šíriť.“

„Bude do ďalšej cesty v poriadku?“ spýtal sa Holden.

Paj sa prvý raz zamračil.

„Doriti, jasné, že budem pripravený. Ja som vždy pripravený. Toto je moja práca, pane.“

„Pravdepodobne áno,“ prisvedčil Shed. „V závislosti od toho, ako sa protéza ujme. Ak to nebude do ďalšej cesty, tak do tej po nej.“

„Na to vám jebem,“ vyhlásil Paj. „Viem sekať ľad lepšie ako polovica chumajov na tomto kuse šrotu aj s jednou rukou.“

„Ako som povedal,“ potlačil Holden úsmev, „dobré vedieť. Pokračujte.“

Paj si odfrkol. Shed vytiahol ďalšieho červa. Holden sa vrátil k výťahu a tentoraz nezaváhal.

Navigačná paluba Canterbury si na vzhľad nepotrpeľa. Veľkými celostenovými obrazovkami, ktoré si Holden predstavoval, keď sa dobrovoľne prihlásil do služby v loďstve, boli vybavené len tie najväčšie vojnové lode, no aj tam šlo skôr o dizajnový než potrebný prvok. Ade sedela pred dvoma monitormi len o niečo väčšími ako príručný terminál, kde sa v rohoch aktualizovali grafy o lodnom reaktore a motore a napravo bežali nespracované dáta zo systémov. Uši jej zakrývali masívne slúchadlá, z ktorých unikalo tiché dunenie basov. Keby Canterbury zaznamenala anomáliu, Ade by dostala

upozornenie. Keby došlo k poruche systémov, Ade by dostala upozornenie. Keby kapitán McDowell opustil veliacu a riadiacu palubu, Ade by dostala upozornenie, aby mohla vypnúť hudbu a tváriť sa zaneprázdnene, keď kapitán dorazí. Jej malicherný hedonizmus bol iba jedným z tisícky dôvodov, prečo Holden priťahovala. Podišiel za ňu, zľahka jej odtiahol slúchadlá od uší a povedal: „Ahoj.“

Ade sa usmiala, poklopkala po obrazovke a zavesila si slúchadlá na dlhý štíhly krk ako technologický šperk.

„Prvý dôstojník James Holden.“ Jej silný nigérijský prízvuk len podčiarkol prehnane formálne privítanie. „Čo pre teba môžem urobiť?“

„Vtipné, že sa to pýtaš ty,“ odvetil. „Práve som premýšľal, aké by bolo príjemné, keby sa dnes niekto po skončení druhej zmeny zastavil u mňa v kajute. Romanticky by si so mnou posedel nad nejakou žbrndou z kuchyne. Vypočul si hudbu.“

„Dal si trochu vína,“ dodala. „Mierne porušil protokol. Pekná predstava, ale dnes nemám chuť na sex.“

„Nehovoril som o sexe. Dajme si niečo pod zub. Porozprávajme sa.“

„Ja som hovorila o sexe,“ odvetila.

Holden si kľakol k jej stoličke. V tretinovej gravitácii, ktorá na nich pri súčasnom ťahu pôsobila, to nebolo nepohodlné. Adein úsmev znežnel. Dáta zo systémov cinkli, Ade na ne pozrela, poklopaním ich potvrdila a otočila sa späť k Holdenovi.

„Ade, mám ťa rád. Naozaj si užívam tvoju spoločnosť,“ povedal. „Nerozumiem, prečo by sme spolu nemohli stráviť viac času oblečení.“

„Holden, zlatko. Prestaň, dobre?“

„S čím?“

„Prestaň sa snažiť urobiť zo mňa svoju priateľku. Si fajn chlap. Máš pekný zadok a si super v posteli. To neznamená, že sme zasnúbení.“

Holden sa odtiahol. Cítil, že sa mračí.

„Ade, ak nám to má fungovať, potrebujem niečo viac.“

„Ale ja nie,“ odvetila a vzala ho za ruku. „A nie je na tom nič zlé. Si prvý dôstojník a ja som tu dočasne. Ešte jedna cesta, možno dve a padám.“

„Ani ja nie som k tejto lodi pripútaný.“

Jej smiech znel vrúcne, no zároveň neveriacky.

„Ako dlho tu už pracuješ?“

„Päť rokov.“

„Neodídeš odtiaľto,“ skonštatovala. „Je ti tu dobre.“

„Dobre?“ zopakoval. „Cant je storočná loď na prepravu ľadu. Dokážeš si nájsť prácu aj na mizernejšej lodi, ale musíš sa fakt snažiť. Všetci sú tu buď šialene nekvalifikovaní, alebo niečo vážne dosrali v predošlej práci.“

„A tebe je tu dobre.“ Jej oči už nepôsobili tak vlúdne. Zahryzla si do pery, pozrela dole na obrazovku, zdvihla zrak.

„To som si nezaslúžil,“ poznamenal.

„Nie,“ uznala. „Pozri, povedala som ti, že dnes večer nemám chuť. Mám zlú náladu. Potrebujem si pospať. Zajtra budem milšia.“

„Sľubuješ?“

„Dokonca ti navarím večeru. Prijímaš moje ospravedlnenie?“

Priplával bližšie k nej, pritlačil pery na jej. Ona mu bozk opätovovala, najprv slušne, potom trochu vrúcnejšie. Na okamih mu priložila prsty ku krku, potom ho od seba odtiahla.

„Ide ti to až príliš dobre. Mal by si ísť,“ podotkla. „Sme v službe a tak.“

„Dobre,“ odvetil a neodíšiel.

„Jim,“ povedala, práve keď sa so štuknutím zapol lodný interkom.

„Holden na mostík,“ ozval sa s plechovou ozvenou hlas kapitána McDowella. Holden odpovedal obscénnou nadávkou. Ade sa zasmiala. Sklonil sa k nej, pobožkal ju na líce a zamieril späť k centrálnemu výťahu, pričom tajne dúfal, že sa kapitánovi McDowellovi jeho mizerné načasovanie vráti v podobe hnisavých vredov a verejného poníženia.

Mostík bol sotva väčší ako Holdenova kajuta a menší ako polovica kuchyne. Keby nebolo kapitánovho monitora, ktorý bol vzhľadom na jeho zhoršujúci sa zrak a všeobecnú nedôveru v korekčné operácie o niečo väčší než tie bežné, pokojne by ste si ho pomýlili so zadnou miestnosťou v účtovníckej firme. Vo vzduchu sa vznášal pach čistiidla a prehnane silného maté. McDowell sa v kresle otočil

k prichádzajúcemu Holdenovi. Potom sa oprel a ukázal na komunikačnú stanicu za sebou.

„Becca!“ vyštekol. „Hovor.“

Rebecca Byersová, spojovacia dôstojníčka, ktorá bola práve v službe, pôsobila ako kríženec žraloka a sekery. Čierne oči, výrazné rysy, pery také tenké, akoby ich ani nemala. Povrávalo sa, že prácu na lodi prijala, aby sa vyhla trestu za vraždu exmanžela. Holden ju mal rád.

„Núdzové volanie,“ odvetila. „Zachytili sme ho pred dvoma hodinami. Kalisto nám práve overil transpondér. Volanie je skutočné.“

„Och,“ hlesol Holden. Potom dodal: „Doriti. Sme k nemu najbližšie?“

„Sme jediná loď vo vzdialenosti niekoľkých miliónov kilometrov.“

„Ako inak,“ zašomral Holden.

Becca obrátila zrak ku kapitánovi. McDowell si popraskal hánky a zahľadel sa na monitor. Vo svetle obrazovky nabrala jeho tvár zvláštny zelenkavý odtieň.

„Prichádza zo zmapovaného asteroidu mimo Pásu,“ povedal mu McDowell.

„Naozaj?“ spýtal sa Holden neveriacky. „Čo doň narazili? Milióny kilometrov naokolo nič nie je.“

„Možno zastavili, pretože niekto potreboval na veľkú. Vieme len toľko, že tam nejaký mamľas vysielal núdzové volanie a najbližšia loď sme my. Teda pokiaľ...“

Zákony slnečnej sústavy hovorili jasne. V takom nehostinnom prostredí ako vesmír nebolo poskytnutie pomoci či dobrej vôle založené na báze dobrovoľnosti. Núdzové volanie zaväzovalo najbližšiu loď, aby prišla na pomoc – to však neznamenal, že sa zákonov všetci držali.

Canterbury bola plne naložená. Niesla viac než milión ton ľadu a posledný mesiac pomaly zrýchľovala. Spomalíť ju bude ťažké, presne ako ten malý ľadovec, čo rozmliaždil ruku Pajovi. Pokušenie zaznamenať neočakávané zlyhanie komunikačných prístrojov, zmazať záznamy a nechať všetko na všemohúcom Darwinovi na seba nikdy nenechalo dlho čakať.

No keby to mal McDowell naozaj v úmysle, nezavolať by sem Holdena. Ani by to nenavrhol pred posádkou. Holden chápal, o čo mu ide. Keby nebolo Holdena, kapitán by mávol nad núdzovým volaním rukou. Robotníci zohľadnia, že kapitán nechcel loď pripraviť o zisk. Zohľadnia, že Holden trval na dodržaní pravidiel. V konečnom dôsledku ich oboch znenávidia za to, čo od nich zákony a obyčajná ľudská slušnosť vyžadovali.

„Musíme zastať,“ povedal Holden. Potom energicky dodal: „Možno nás odmenia.“

McDowell poklopkať po obrazovke. Z panela sa ozval Adein hlas, rovnako hlboký a srdečný, ako keby bola v miestnosti s nimi.

„Kapitán?“

„Potrebujem vypočítať, ako zastavíme túto barabizňu,“ požiadal.

„Pane?“

„Aké náročné bude zaparkovať pri CA-2216862?“

„Zastavujeme pri asteroide?“

„To vám poviem, hneď ako poslúchnete rozkaz, navigátorka Tukunbová.“

„Áno, pane,“ odvetila. Holden počul niekoľko štuknutí. „Ak sa hneď teraz otočíme a dva dni budeme prášiť, akoby nás čerti hnali, viem nás dostať do vzdialenosti päťdesiat tisíc kilometrov, pane.“

„Mohli by ste definovať, čo znamená *prášiť, akoby nás čerti hnali*?“ požiadal McDowell.

„Budeme musieť uložiť posádku do rýchlostných kresiel.“

„Ako inak,“ povzdychol si McDowell a poškriabal sa po zanedbanej brade. „A ak budeme mať šťastie, ľad nám na trupe narobí škody len za niekoľko miliónov. Na toto začínam byť starý, Holden. Naozaj.“

„Áno, pane. Začínate. A ja mám zálusk na vaše kreslo,“ odvetil Holden. McDowell sa zamračil a ukázal mu obscénne gesto. Rebecca si pobavene odfrkla. McDowell sa obrátil k nej.

„Pošlite zdroju správu, že sme na ceste. A oznámte Ceres, že budeme meškať. Holden, ako je na tom Rytier?“

„Nemal by lietať v atmosfére, až kým nevymeníme pár súčiastok, ale päťdesiat tisíc kilometrov vo vákuu zvládne.“

„Určite?“

„Tvrdí to Naomi. Takže to tak je.“

McDowell vstal. Meral takmer dva a štvrt metra a bol štíhlejší ako tínedžeri na Zemi. Vzhľadom na jeho vek a fakt, že nikdy nežil v gravitačnej studni, muselo byť blížiace sa zrýchlenie pre starca peklo. Holden s ním náhle súcitil, hoci by to nikdy nedal najavo, aby McDowella nezahanbil.

„Vec sa má takto, Jim,“ prihovoril sa mu McDowell tak ticho, aby ho počul iba Holden. „Musíme sa tam zastaviť a pokúsiť sa tej lodi pomôcť, ale nemusíme sa pre to potrať, ak chápeš, čo tým chcem povedať.“

„Tak či tak tam zastavíme,“ podotkol Holden a McDowell svojimi širokými, pavúčimi rukami naznačil potľapkanie. Bolo to jedno z mnohých gest viditeľných aj pri nosení skafandra, ktoré si obyvatelia Pásu osvojili.

„Tomu sa nevyhneme,“ uznal. „Ale ak sa ti tam niečo nebude pozdávať, nehraj sa znova na hrdinu. Zabaľ to a vráť sa domov.“

„A nechaj to ďalšej lodi, ktorá pôjde okolo?“

„A postaraj sa, nech sa ti nič nestane,“ odvetil McDowell. „To je rozkaz. Jasné?“

„Jasné,“ prisvedčil Holden.

Keď sa ozvalo štuknutie lodného interkomu a McDowell začal vysvetľovať situáciu posádke, Holden si predstavil, ako sa všetkými palubami rozľahol zborový ston. Obrátil sa k Rebecce.

„Dobre,“ povedal, „čo vieme o tej pokazenej lodi?“

„Lahká nákladná loď. Registrovaná na Marse. Ako jej domovský prístav je uvedený Eros. Volá sa Scopuli...“

DRUHÁ KAPITOLA: MILLER

DETEKTÍV MILLER sa s letným, povzbudzujúcim úsmevom na perách pohodlnejšie usadil na penovej stoličke a snažil sa vysomáriť z toho, čo mu dievča hovorí.

„A pow je to tu! Všade revú rezači a bodajú každého, kto im príde do rany,“ opisovalo dievča s mávnutím ruky. „Skoro ako tancovačka, ibaže Bomie zrazu vyzerá, že amen tma. Chápeš, que?“

Havelock pri dverách dvakrát zažmurkal. Územčistému mužovi netrpezlivo šklbalo tvárou. Presne preto Havelocka ako detektíva nikdy nepovýšia. A preto mu nikdy nepôjde poker.

Millerovi šiel poker veľmi dobre.

„Jasné,“ prisvedčil Miller. Z hlasu mu zaznel nosový prízvuk obyvateľa vnútorných úrovní. Mávol rukou rovnakým lenivým obľúkom ako dievča. „Bomie to nečakal. Nesledoval ruky.“

„Nesledoval tie jebnuté ruky, hej,“ prisvedčilo dievča, akoby Miller hlásal Písmo sväté. Miller prikývol a dievča prikývlo tiež, ako keď okolo seba pri párení tancujú vtáci.

Podnájom sa skladal z troch izieb s fľakatými krémovo-čiernymi stenami: kúpeľne, kuchyne a obývačky. Vzpery na sklápavej posteli boli toľkokrát pokazené a opravené, že sa už nedala vyklopiť. Takto blízko k stredu rotácie Ceres to nespôsobovala ani tak gravitácia, ako skôr zotrvačnosť. Vo vzduchu sa vznášal pivočný zápach starých kvasníc a húb – miestne jedlo, takže nech s tým dievčaťom rozlámal posteľ ktokoľvek, nenechal jej dosť peňazí na večeru. Alebo možno hej a dievča ich minulo na heroín, maltu alebo MCK.

Jej problém.

„A potom que?“ spýtal sa Miller.

„Bomie sa spakoval ako smrad,“ uchechtlo sa dievča. „Raz-dva-tri, kennis tu?“

„Ken,“ prisvedčil Miller.

„Ostala tam len kopa rezačov. Šla som het.“

„A Bomie?“

Dievča pomaly prešlo pohľadom po Millerovi od jeho topánok až po nízky klobúk. Miller sa zasmial. Zľahka sa odrazil od stoličky a v nízkej gravitácii sa zdvihol na nohy.

„Ak sa ukáže, dáš vedieť, que si?“ povedal.

„Como no?“ odvetilo dievča. *Prečo nie?*

Tunel vonku bol na miestach, kde ho nepokrývala špina, biely. Na šírku meral desať metrov a po oboch stranách bol mierne skosený smerom hore. Biele neónky sa ani nenamáhali imitovať slnečné svetlo. Zhruba o pol kilometra ďalej niekto prerazil stenu až po prirodzené skaly a diery stále neopravili. Možno ani neopravia. Boli v hlbokých tuneloch, až príliš blízko k stredu rotácie. Sem turisti nechodili.

Havelock ich viedol k vozíku a pri každom kroku nadskakoval. Nechodil na úrovne s nízkou gravitáciou veľmi často a pohyboval sa tu nemotorne. Miller žil na Ceres celý život, a ak mal byť úprimný, Coriolisov efekt ho takto hlboko občas tiež mierne vyviedol z rovnováhy.

„Tak teda,“ prehodil Havelock, keď vyťukal kód ich cieľovej stanice, „zabavil si sa?“

„Neviem, čo tým chceš povedať,“ odvetil Miller.

Elektrické motory zahučali a vozík vyrazil do tunela tak prudko, až jeho mäkké penové pneumatiky ticho zapišľali.

„Pri vašej mimozemskej konverzácii pred Pozemšťanom?“ ujasnil Havelock. „Nerozumel som vám ani polovicu.“

„Toto nebolo o tom, že by ľudia z Pásu robili napriek Pozemšťanovi,“ vysvetlil Miller. „Toto bola spodina, ktorá robí napriek vzdelanému človeku. A keď sa nad tým teraz zamyslím, vlastne to bolo celkom zábavné.“

Havelock sa zasmial. Nebral si posmešky k srdcu. Presne preto bol taký dobrý v tímových športoch: futbal, basketbal, politika.

V tom Miller taký dobrý nebol.

Ceres, prístavné mesto Pásu a vonkajších planét, sa pýšila priemerom dvestopäťdesiat kilometrov a desiatkami tisícov kilometrov tunelov naukladaných na sebe. Roztočiť ju na 0,3 g trvalo aj najväčším géniom zo Strojnej a výrobnej spoločnosti Tycho pol generácie a na ten výkon boli ešte stále hrdí. Ceres mala momentálne viac než šesť miliónov permanentných obyvateľov, a keďže tu dennodenne kotvilo pokojne aj tisíc lodí, populácia siahala k siedmim miliónom.

Platina, železo a titán z Pásu. Voda zo Saturnu, zelenina a hovädzie z veľkých zrkadlových skleníkov na Ganymede a Európe, organické látky zo Zeme a Marsu. Batérie z Io, hélium-3 z rafinérií na Ree a Japetuse. Množstvo bohatstva a moci, ktoré cez Ceres pretekalo, nemalo v dejinách ľudstva obdobu. No obchod na tejto úrovni ide ruka v ruke so zločinom. A zločin ide ruka v ruke s bezpečnostnými silami, ktoré ho držia na uzde. S mužmi ako Miller a Havelock, ktorých prácou bolo presúvať sa elektrickými vozíkmi po širokých rampách na miesta, kde falošná gravitácia z rotácie prestávala pôsobiť, a od lacných zmalovaných prostitútok zisťovať, čo sa stalo v ten večer, keď Bomie Chatterjee prestal vyberať výpalné pre Spoločnosť zlatej ratolesti.

Bezpečnostná služba Star Helix, policajná sila a vojenská posádka stanice Ceres, sídlila na tretej úrovni od povrchu asteroidu. Jej základňa sa rozkladala na dvoch kilometroch štvorcových a bola vnorená do takej vysokej skaly, že Miller mohol vstať od stola a vyjsť o päť úrovni vyššie bez toho, aby vôbec opustil jej priestory. Havelock šiel odovzdať vozík a Miller sa vydal k svojmu stolu, stiahol si záznam rozhovoru s dievčaťom a pustil si ho. Bol zhruba v polovici, keď sa za ním zjavil jeho partner.

„Zistil si niečo?“ spýtal sa Havelock.

„Ani nie,“ odpovedal Miller. „Na Bomieho si počíhalo pár nezávislých miestnych gangsterov. Nepodstatní hráči ako Bomie si občas najmú ľudí, ktorí na nich zaútočia, aby ich mohli hrdinsky po-

raziť. Zlepší im to povest'. To myslela tou tancovačkou. Banda, ktorá po ňom šla, bola tohto kalibru, ibaže namiesto toho, aby sa Bomie zahral na drsného nindžu, vzal nohy na plec a zmizol.“

„A potom?“

„A potom nič,“ skonštatoval Miller. „To je to, čo nechápem. Nie- kto odstráni výpalníka Zlatej ratolesti, no odvetá nepríde. Jasné, Bo- mie zbiera iba omrvinky, ale...“

„Ale keď vyradiš tých na spodku reťazca, tým hore začnú chýbať peniaze,“ dopovedal Havelock. „Tak prečo sa Zlatá ratolesť nezahrála na gangsterskú ruku spravodlivosti?“

„Nepáči sa mi to,“ poznamenal Miller.

Havelock sa zasmial. „Ľudia z Pásu,“ prehodil. „Pokazí sa nejaká drobnosť a už sa vám rúca celý ekosystém. Ak je Zlatá ratolesť príliš slabá, aby si udržala územie, dobre pre nás. Oni sú tí zlí, zabudol si?“

„Hej, jasné,“ pritakal Miller. „Môžeš však o organizovanom zlo- čine tvrdiť čokoľvek, ale aspoň je organizovaný.“

Havelock sa posadil na malú plastovú stoličku pri Millerovom stole a natiahol krk, aby dovidel na záznam.

„No dobre,“ prehovoril. „Čo znamená, že nesledoval ruky?“

„Boxerský termín,“ vysvetlil Miller. „Znamená to, že nečakane dostaneš ranu.“

Zapípal počítač a z reproduktorov sa ozval hlas kapitánky Shad- didovej.

„Miller? Ste tam?“

„Hmm,“ zamrmlal Havelock. „Zlé znamenie.“

„Čože?“ spýtala sa kapitánka príkro. Nikdy sa celkom neprenies- la cez Havelockov vnútroplanetárny pôvod. Miller zdvihol ruku, aby partnera umlčal.

„Som tu, kapitánka. Čo pre vás môžem urobiť?“

„Príďte za mnou do pracovne, prosím.“

„Hneď som tam,“ odpovedal.

Miller vstal a Havelock vklázol na jeho stoličku. Mlčali. Obaja ve- deli, že keby sa kapitánka Shaddidová chcela rozprávať aj s Have- lockom, zavolala by si ich oboch. O dôvod viac, prečo Havelock ni-

kdy kariérne nepostúpi. Miller ho nechal osamote nad záznamom, nech sa snaží rozlúsknuť nuansy spoločenskej triedy, postavenia, pôvodu a rasy. Práca na celý život.

Pracovňa kapitánky Shaddidovej bola zariadená v jemnom, ženskom štýle. Na stenách viseli skutočné látkové tapisérie a vďaka vložkám do vzduchových filtrov, ktoré stáli desatinu toho, čo skutočné potraviny, vnútri rozvoniavala káva a škoricca. Kapitánka mala napriek korporačným nariadeniam rozpustené vlasy a ležérne rozopnutú uniformu. Keby ju mal Miller niekedy opísať, núkala by sa mu fráza *maskovacie sfarbenie*. Kývla hlavou na stoličku a on si sadol.

„Čo ste zistili?“ spýtala sa, no zrak upierala na stenu za ním. Neskúšala ho – viedla s ním zdvorilostný rozhovor.

„So Zlatou ratoľstou to vyzerá rovnako ako so Sohiovou bandou a Loca Greiga. Stále na stanici, ale... pôsobia vykoľajene. Nie sú takí dôslední. Majú v teréne menej gangstrov, menej vymáhačov. Viem o poltucte stredne dôležitých chlapov, ktorí zmizli.“

Zaujal ju.

„Zavraždení?“ spýtala sa. „Zákrok AVP?“

Zákrok Aliancie vonkajších planét bol pre bezpečnostné služby na Ceres ustavičný strašiak. AVP v duchu tradície Al Caponeho, Hamasu, IRA a Červených bojovníkov milovali tí, ktorým pomáhala, a báli sa jej tí, čo jej stáli v ceste. Sčasti sociálne hnutie, sčasti kvázi národ, sčasti teroristická organizácia, no v každom ohľade bez etických zábran. Kapitánka Shaddidová možno nemala Havelocka v láske, pretože pochádzal z gravitačnej studne, ale spolupracovala s ním. AVP by ho vyhodila do vesmíru. Ľudia ako Miller by si zasľúžili akurát tak guľku do hlavy, aj to iba plastovú. Aby náhodou vo ventilácii neuviazli šrapnely.

„Nemyslím,“ odvetil. „Nesmrdí to vojnou. Je to... Úprimne, mami, netuším, čo sa deje. Čísla vyzerajú skvelo. Kleslo výpalníctvo, klesol nelegálny hazard. Cooper a Hariri spravili záťah na bordel s nepľnoletými dievčatami na šestke a nevieme o tom, že by ho niekto znova otvoril. Nezávislí sú trochu aktívnejší, ale inak všetko vyzerá skvelo. Len sa mi na tom niečo nezdá.“

Prikývla, no znova uprela zrak na stenu. Prestal ju zaujímať rovnako rýchlo, ako ju upútal.

„Tak to teraz odložte bokom,“ prikázala. „Niečo pre vás mám. Nový kontrakt. Len pre vás. Bez Havelocka.“

Miller si prekrížil ruky.

„Nový kontrakt,“ zopakoval. „Čo to znamená?“

„Znamená to, že spoločnosť prijala kontrakt mimo rozsahu bezpečnostných služieb na Ceres a ja ho ako miestna manažérka priraďujem vám.“

„Vyhadzujete ma?“ spýtal sa.

Kapitánka Shaddidová sa zatvárila dotknuto.

„Je to úloha nad rámec vašich bežných povinností,“ objasnila. „Na vašej bežnej práci sa nič nemení. Len popri nej... Pozrite sa, Miller, tiež si myslím, že je to sprostosť. Neposielam vás preč zo stаницe. Neruším vám zmluvu. Je to láskavosť, ktorú robí niekto na Zemi akcionárovi.“

„Takže teraz robíme láskavosti akcionárom?“ spýtal sa Miller.

„Áno, robíte ju vy,“ odvetila kapitánka. Neha zmizla, zmierlivý tón takisto. Oči mala tmavé ako mokrý kameň.

„Dobre,“ skonštatoval Miller. „Podľa všetkého robím.“

Kapitánka mu nastavila svoj príručný terminál. Miller zašmátral na boku, vytiahol svoj a prijal prenos. Nech to bolo čokoľvek, Shaddidová to neuložila na spoločnú sieť. Na obrazovke sa mu zjavil nový adresárový strom označený ako JMAO.

„Ide o stratenú dcéru,“ vysvetlila kapitánka. „Ariadne a Julesa-Pierra Maovcov.“

Tie mená mu niečo hovorili. Miller priložil brušká prstov k obrazovke terminálu.

„Z obchodnej spoločnosti Mao-Kwikowski?“ spýtal sa.

„Presne tak.“

Miller ticho zahvízdal.

Maokwik možno nepatrila medzi desať najväčších korporácií v Páse, ale rozhodne bola medzi prvou päťdesiatkou. Začala ako právnická spoločnosť zapojená do neslávne známeho nevydarené-

ho projektu oblačných miest na Venuši. Peniaze zo súdneho sporu, ktorý sa tiahol už celé desaťročia, využila na diverzifikáciu a expandovanie, zväčša do oblasti medziplanetárnej prepravy. Jej nezávislá korporáčna stanica si poletovala medzi Pásom a vnútornými planétami s kráľovskou majestátnosťou zaoceánskeho parníka na starovekých moriach. Už len to, že o nej Miller vedel tak veľa, znamenalo, že mala dosť peňazí, aby otvorene nakupovala a predávala služby ľudí ako on.

Práve si ho kúpili.

„Sídli na Lune,“ dodala kapitánka. „So všetkými právami a privilégiami občanov Zeme. Ale vo veľkom podnikajú v prepravnom priemysle aj tu.“

„A zmizla im dcéra?“

„Čierna ovca,“ prezradila kapitánka. „Odišla z domu na vysokú školu, zaplietla sa s nadáciou zvanou Vzdialené obzory. Študentskí aktivisti.“

„Krycia organizácia AVP,“ skonštatoval Miller.

„Pridružená,“ opravila ho Shaddidová. Miller sa v tom nevrátil, ale niečo sa mu na tom nepozdávalo. Premýšľal, na ktorú stranu by sa kapitánka Shaddidová postavila, keby na nich AVP zaútočila. „Rodina nad tým mávla rukou ako nad obdobím vzdoru. Ich dve staršie deti disponujú kontrolným balíkom akcií, takže ak si Julie chcela poletovať po vesmíre a označovať sa za bojovníčku za slobodu, nebol to pre nich koniec sveta.“

„Ale teraz ju chcú nájsť,“ poznamenal Miller.

„Áno.“

„Čo sa zmenilo?“

„O túto informáciu sa s nami nechceli podeliť.“

„Chápem.“

„Podľa posledných záznamov ju zamestnávala stanica Tycho, ale bývala tu. Našla som na sieti jej disk a dala ho zamknúť. Heslo máte v súboroch.“

„Dobre,“ povedal Miller. „Čo je cieľom môjho kontraktu?“

„Nájdite Julie Maovú, zadržte ju a pošlite ju domov.“

„Takže únos,“ skonštatoval.

„Áno.“

Miller sa zahľadel na svoj terminál a preletel súbory bez toho, aby ich čítal. V žalúdku sa mu usadila zvláštna nervozita. V bezpečnostných službách na Ceres pracoval šesťnásť rokov a na začiatku nemal veľa ilúzií. O Ceres sa žartovalo, že nemá zákony – má políciu. Nemal o nič čistejšie ruky ako kapitánka Shaddidová. Niekoľko občas vyletel z prechodovej komory. Zo skriniek občas zmizli dôkazy. Nešlo ani tak o to, či je niečo správne alebo nie, ale či je to odôvodnené. Ak ste trávili život v bubline v kuse kameňa a jedlo, vodu, *vzduch* vám dovážali z takých vzdialených miest, že ste ich sotva našli teleskopom, istá morálna flexibilita bola nevyhnutá. Ale ešte nikdy neprijal zákazku na únos.

„Nejaký problém, detektív?“ spýtala sa kapitánka.

„Nie, madam,“ odpovedal. „Postarám sa o to.“

„Príliš si tým nelámte hlavu,“ poradila mu.

„Dobre, madam. Ešte niečo?“

Kapitánkin prísny pohľad znežnel, akoby si nasádzala masku. Usmiala sa.

„S partnerom všetko v poriadku?“

„Havelock je v pohode,“ odpovedal Miller. „Budím v jeho prítomnosti lepší dojem. Zíde sa to.“

Na jej úsmeve sa zmenilo iba to, že začal pôsobiť o trochu úprimnejšie. Nič vás so šéfom nezblíži tak, ako trocha spoločného rasizmu. Miller slušne prikývol a zamieril von.

Býval na ôsmej úrovni, neďaleko stometrového rezidenčného tunela s päťdesiatmetrovým starostlivo pestovaným parkom v strede. V klenutom strope hlavnej chodby žiarili zapustené svetlá a bol natretý na modro. Havelock ho uisťoval, že tak vyzerá letné nebo na Zemi. Život na povrchu planéty, kde vám na každú kosť a sval tlačí vlastné telo a vzduch pri vás zadržíava iba gravitácia, naňho pôsobil ako zaručený spôsob, ako prísť o rozum. Ale tá modrá bola pekná.

Niektorí ľudia nasledovali príklad kapitánky Shaddidovej a parfumovali si vzduch. Prirodzene, že nie len vôňou škoricice a kávy. Havelockov byt voňal ako upečený chlieb. Iní si zvolili kvetinové vône alebo semiferomóny. Candace, Millerova exmanželka, obľubovala niečo zvané zemská ľalia, čo mu vždy pripomínalo úrovne, kde sa recykloval odpad. V poslednom čase si vystačil s jemnou staničnou vôňou čistiaceho prostriedku. S recyklovaným vzduchom, ktorý prešiel miliónmi pľúc. Vodou takou čistou, že sa dala použiť v laboratóriu, vyrobenou z moču, výkalov, slz a krvi, ktorými sa znovu stane. Kruh života na Ceres bol taký malý, až ste videli jeho zakrivenie. Millerovi sa to tak páčilo.

Nalial si pohár machovej whisky, alkoholu vyrábaného priamo na Ceres z modifikovaných kvasníc, vyzul sa a ľahol si do penovej postele. Stále mal pred očami Candacinu nesúhlasne zamračenú tvár, počul jej povzdych. Pri spomienke na ňu ospravedlňujúco zdvihol ruky a vrátil sa k práci.

Juliette Andromeda Maová. Prečítal si jej pracovný životopis a školské záznamy. Talentovaná pilotka pinasov. Na jednej fotke bola zachytená ako osemnásťročná v na mieru šitom vákuovom skafandri bez prilby: pekné dievča so štíhrou postavou obyvateľky Luny a s dlhými čiernymi vlasmi. Usmievala sa, akoby jej vesmír práve vlepil bozk. V sprievodnom texte stálo, že práve vyhrala prvé miesto v niečom zvanom Parrish/Dorn 500K. Zbežne si to vyhladal. Nejaké preteky, v ktorých si mohli dovoliť súťažiť iba boháči. Jej pinas – Britva – prekonal minuloročný rekord a udržal si ho ďalšie dva.

Miller popíjal whisky a premýšľal, čo sa stalo dievčaťu z takej bohatej a mocnej rodiny, ktorá si mohla dovoliť súkromnú loď, že skončilo tu. Od súťaženia v drahých vesmírnych pretekoch k zviazaniu a odvlečeniu domov viedla dlhá cesta. Alebo možno nie.

„Ty úbohé bohaté dievča,“ zamrmlal Miller obrazovke. „Nahovno život, čo?“

Zatvoril súbory, uprel zrak na prázdny strop nad sebou a ticho a vážne sa napil. Kreslo, kde zvykla sedávať Candace, keď sa ho pýtala, aký mal deň, zívalo prázdnotou, no on ju tam napriek tomu

videl. Keď tu teraz nebola a nemal sa s kým rozprávať, vážil si jej otázky viac. Bola osamelá. Teraz to chápal. Jeho vymyslená Candace zagúľala očami.

O hodinu neskôr, keď mu alkohol rozpálil krv v žilách, si zohrial miskú skutočnej ryže a falošnej fazule – kvasnice a huby napodobnia čokoľvek, ak si predtým dáte dosť whisky –, otvoril dvere bytu a večeral s pohľadom na premávku, ktorá sa vinula okolo. Do metra a von z neho prúdila vlna robotníkov z druhej zmeny. Deti o dva byty vedľa – osemročné dievčatko a jeho štvorročný brat – privítali objatiami, pišťaním, vzájomným obviňovaním sa a plačom svojho otca. Modrý strop žiaril vo svetle, ktoré sa od neho nemenne, staticky, upokojujúco odrážalo. Tunelom preletel vrabec, ktorý sa vznášal tak, ako to podľa Havelocka na Zemi nebolo možné. Miller mu hodil falošnú fazuľu.

Pokúšal sa premýšľať nad mladou Maovou, no popravde ho veľmi nezaujímala. S organizovanými zločineckými bandami na Ceres sa niečo dialo a on bol z toho ako na ihlách.

Stratená Julie Maová? Tá vôbec nebola podstatná.

TRETIA KAPITOLA: HOLDEN

Po TAKMER DVOCH DŇOCH vo vysokom preťažení boleli Holdena kolená, chrbát aj krk. A hlava. Dopekla, aj nohy. Vošiel cez služobný prielez na Rytiera, práve keď Naomi liezla hore rebríkom z nákladného priestoru. Usmiala sa a zdvihla palce.

„Zberný robot je pripravený,“ oznámila. „Reaktor sa zohrieva. Môžeme vyraziť.“

„Dobre.“

„Už máme pilota?“ spýtala sa.

„V službe je Alex Kamal, takže s nami pôjde on. Dúfal som, že trafíme Valku. Nie je taký dobrý pilot ako Alex, ale je tichší a mňa bolí hlava.“

„Ja mám Alexa rada. Je to bonhomný človek,“ oponovala mu Naomi.

„Neviem, čo znamená *bonhomný*, ale ak je to Alex, unavuje ma to.“

Holden vyrazil po rebríku k operačnému stredisku a ku kokpitu. Na lesklej čiernej obrazovke vypnutého nástenného monitora zazrel, ako sa Naomin odraz uškrnul na jeho chrbát. Nechápal, ako je možné, že sa Pásania s postavami ako tyčky do fazule spamätávajú z vysokého preťaženia tak rýchlo. Domnieval sa, že to má niečo spoločné s desaťročiami cviku a so selektívnym krížením.

V operačnom stredisku sa pripútal k riadiacemu panelu a materiál rýchlostného kresla sa ticho prispôbil jeho telu. Pri 0,5 g, ktoré na nich Ade nechala pôsobiť pri poslednom úseku cesty, bola pena príjemná. Unikol mu tichý ston. Plastové a kovové spínače, vyrobe-

né tak, aby vydržali silné preťaženie a stovky rokov, pri prepínaní hlasno cvakali. Rytier odpovedal rozsvietením množstva diagnostických indikátorov a takmer podprahovým hukotom.

O niekoľko minút šibol pohľadom vedľa, kde sa zjavil Alex Kamal s rednúcimi čiernymi vlasmi, okrúhlou veselou tvárou a tmavohnedou pokožkou, ktorá nevybledla ani po rokoch na lodi. Alex, pôvodom Martan, mal silnejšiu postavu ako ľudia z Pásu. V porovnaní s Holdenom bol útly, no aj tak sa mu kombinéza na oblom bruchu napínala. Alex lietal v martanskom loďstve, ale od vojenských kondičných cvičení očividne upustil.

„Zdravím, šéfe,“ zatahol ako kovboj. Manierizmus ľudí z divokého západu, ktorý si osvojili obyvatelia Valles Marineris, liezol Holdenovi na nervy. Kovbojov na Zemi nevideli sto rokov a na Marse nebolo jediné steblo trávy, ktoré by nerástlo pod kupolou, ani kôň, ktorý by nežil v zoo. Valles Marineris osídlili ľudia z Východnej Indie, Číny a malá skupina Texasanov. Ich južanský prízvuk musel byť nákazlivý, pretože ho pochytili všetci. „Ako to vyzerá s našim starým harcovníkom?“

„Zatiaľ dobre. Potrebujeme letový plán. Ade relatívne zabrzdí o,“ skontroloval čas, „štyridsať minút, takže švihaj. Chcem tam prísť, vyriešiť to a vrátiť sa na kurz k Ceres, ešte než Cant zhrdzavie.“

„Rozkaz,“ odvetil Alex a vyrazil po rebríku do kokpitu.

V Holdenových slúchadlách sa ozvalo štuknutie a vzápätí mu Naomin hlas oznámil: „Amos a Shed sú na palube. Tu dole sme pripravení.“

„Vďaka. Čakám na čísla od Alexa a budeme môcť vyraziť.“

Leteli s minimálnou posádkou: Holden ako veliteľ, Alex na cestu tam a späť, Shed pre prípad, že na mieste by boli preživší a potrebovali by ošetrovanie, Naomi a Amos na záchranu nákladu, keby neboli.

Alex čoskoro zakričal: „Mám to, šéfe. Čaká nás zhruba štvorhodinový kanvicový let. Celková spotreba reakčnej hmoty bude okolo tridsať percent, ale máme plnú nádrž. Celkový čas misie: jedenásť hodín.“

„Rozumiem. Vďaka, Alex,“ odpovedal Holden.

Kanvicový let bol pilotský slang pre let pomocou manévrovacích motorov, ktoré fungovali na báze prehriatej pary. Používať takto blízko ku Canterbury plazmový motor Rytiera by bolo nebezpečné a zbytočne nákladné. Plazmové pohony boli staršie ako Epsteinov pohon a oveľa menej výkonné.

„Požiadam o povolenie opustiť hangár,“ oznámil Holden a prepol z internej linky na linku s mostíkom Canterbury. „Tu Holden. Rytier je pripravený vyraziť.“

„Dobre, Jim, pustite sa do toho,“ odpovedal McDowell. „Ade začína brzdiť. Dávajte si pozor. Váš raketoplán je drahý a Naomi som si obľúbil.“

„Rozumiem, kapitán,“ potvrdil Holden. Prepol na internú linku a Alexa. „Môžeš vyletieť.“

Holden sa pohodlnejšie usadil a započúval sa do výzvania posledných manévrov Canterbury. Oceľ a keramika vŕzgali rovnako hlasno a zlovestne ako drevené dosky na plachetniciach. Alebo kĺby Pozemšťana po silnom preťažení. Na okamih mu bolo lode ľúto.

V skutočnosti, samozrejme, nezastavovali. Vo vesmíre nič nezastavovalo – len sa ocitlo na obežnej dráhe iného objektu. Práve teraz nasledovali CA-2216862 na jeho veselej tisícročnej ceste okolo Slnka.

Ade im dala zelenú, Holden z hangára vypustil vzduch a otvoril dvere. Alex ich na bielych kuželoch prehriatej pary vymanévroval z doku.

Vydali sa nájsť Scopuli.

CA-2216862 bola polkilometrová skala, ktorá sa zatúlala preč od Pásu a zachytila ju obrovská gravitácia Jupitera. Časom si našla vlastnú obežnú dráhu okolo Slnka v širokánskom priestore medzi Jupiterom a Pásom, prázdnom dokonca aj na vesmír.

Pri pohľade na Scopuli, ktorá zľahka spočívala na boku asteroidu, kde ju držala jeho nízka gravitácia, naskočila Holdenovi husia koža. Aj keby loď letela naslepo s nefunkčnými prístrojmi, mala len minimálnu šancu, že narazí na podobný objekt. Asteroid bol ako

polkilometrová prekážka na diaľnici, ktorá mala v priemere milióny kilometrov. Loď tam nepristála náhodou. Holden sa poškriabal po chĺpkoch, ktoré mu stáli na zátylku.

„Alex, zastav dva kilometre od nej,“ prikázal Holden. „Naomi, čo mi vieš o tej lodi povedať?“

„Tvar trupu sa zhoduje s informáciami z registra. Rozhodne je to Scopuli. Na elektromagnetickom ani infračervenom spektre nič nevysiela. Len ten núdzový signál. Zdá sa, že reaktor je vypnutý. Zrejme nie je poškodený, ale odstavený manuálne, pretože nezachytávam ani únik radiácie,“ odvetila Naomi.

Holden sa zahľadl na snímky z ďalekohľadov a na obraz, ktorý im Rytier vyhotovil laserovým preskenovaním trupu Scopuli. „Čo tá diera na boku?“

„Ehm,“ odvetila Naomi. „Podľa ladaru je to diera na boku.“

Holden sa zamračil. „Dobre, chvíľu tu ostaňme a ešte raz skontrolujme okolie. Vidíš niečo, Naomi?“

„Nie. A veľké senzory na Cant zachytia aj deti, čo si hádzu kamienky na Lune. Becca vraví, že v oblasti dvadsať miliónov kilometrov od nás práve teraz nikto nie je,“ povedala Naomi.

Holden na opierke prstami vyklepkal komplikovaný rytmus a zdvihol sa v pásoch vyššie. Bolo mu teplo, takže sa natiahol a namieril si na tvár najbližšiu vzdušnú hubicu. Na temene ho zaštipal vyparujúci sa pot.

Ale ak sa ti tam niečo nebude pozdávať, nehraj sa znova na hrdinu. Zabaľ to a vráť sa domov. Tak zneli rozkazy. Pozrel sa na obraz Scopuli, na dieru v boku.

„Fajn,“ povedal. „Alex, priblíž sa s nami na štvrt kilometra a zaparkuj loď. Na povrch zletíme na robotovi. Och, a zahrej plazmový motor. Ak sa v tej lodi skrýva niečo škaredé, chcem odtiaľto čo najrýchlejšie zdrhnúť a spáliť všetko za nami na prach. Rozumieš?“

„Rozumiem, šéfe. Budeme pripravení zdrhať ako o život, až kým nepovieš inak,“ potvrdil Alex.

Holden ešte raz prešiel pohľadom po riadiacom paneli, čakal na zablikanie červeného výstražného svetielka, ktoré by mu poskytlo

dôvod vrátiť sa na Cant. Všetko ďalej žiarilo na zeleno. Odopol si pásy a vytlačil sa z kresla. Odrazil sa jednou nohou od steny k rebríku, zľahka sa pridržiaval priečok a hlavou napred zišiel dole.

Naomi, Amos a Shed boli v priestore pre posádku stále pripútaní k rýchlostným kreslám. Holden sa pridržiaval rebríka a otočil sa, aby nemal posádku hore nohami. Všetci sa pustili do odopínania pásov.

„Dobre, vec sa má takto. Nieкто nám tu nechal poletovať dera-vú loď. Nablízku nikto nie je, takže sa to možno stalo už dávnejšie a všetci odišli. Naomi, ty budeš pilotovať zberný robot, my traja sa k tebe pripútame a zvezieme sa k vraku s tebou. Shed, ty ostaneš pri robotovi, až kým nenájdeme niekoho zraneného, čo sa pravdepodobne nestane. Amos a ja vojdeme cez dieru do lode a poobzeráme sa tam. Ak narazíme na niečo, čo bude zaváňať pascou, vrátíme sa k robotovi, Naomi s nami odletí na Rytiera a zdrhneme. Otázky?“

Amos zdvihol robustnú ruku. „Možno by sme sa mali ozbrojiť. Pre prípad, že tu stále číhajú pirátske živly.“

Holden sa zasmial. „No, ak to tak je, tak im ušla loď. Ale ak sa budeš cítiť lepšie, pokojne si zbraň vezmi.“

Ak tam veľký a arastený Pozemšťan pôjde so zbraňou, bude sa cítiť lepšie aj Holden, ale také veci sa nevraveli. Len nech si pekne myslia, že ich veliteľom nič neotrasie.

Dôstojníckym kľúčom otvoril skrinku so zbraňami a Amos si vybral veľkokalibrovú automatickú pištoľ s poháňanými strelami bez spätného rázu navrhnutú na použitie v beztiažovom stave. Staré brokovnice boli spoľahlivejšie, ale v nulovej gravitácii fungovali ako manévrovacie motory. Tradičná pištoľ by pri výstrele vyvinula dostatok sily, aby ste od asteroidu veľkosti CA-2216862 odleteli únikovou rýchlosťou.

Posádka sa zniesla do nákladného priestoru, kde na pavúčích nohách stál otvorený Naomin vajíčkový robot. Každá zo štyroch nôh mala na konci manipulačné vidlice a zabudovaných niekoľko rezacích a zváracích nástrojov. Zadné dve sa dokázali zachytiť o trup lode alebo iný objekt a predné dve sa dali použiť na opravy alebo rezanie materiálu na prenosnejšie kúsky.

„Nasadte si klobúky,“ prikázal Holden a posádka si navzájom ponasadzovala a zaistila prilby. Každý si skontroloval vlastný skafander a potom skafander niekoho iného. Keď sa dvere nákladového priestoru otvoria, bude na zapínanie neskoro.

Naomi vliezla do robota a Amos, Holden a Shed si pripli skafandre ku kovovému kokpitu. Naomi skontrolovala robota, aktivovala zmenu atmosféry v nákladnom priestore a otvorila dvere. Zvuky v Holdenovom skafandri stíchli na sýčanie vzduchu a sotva počuteľné šumenie vysielacky. Vzduch páchol ako v nemocnici.

Naomi šla prvá, vydala sa s robotom k povrchu asteroidu na malých tryskových motoroch na stlačený dusík a posádka na trojmetrových lanách letela za ňou. Holden sa počas zostupu obzrel za Rytierom: hranatým sivým klinom s kuželovitým motorom na širšom konci. Tak ako všetko, čo ľudstvo postavilo na cestovanie vesmírom, bol navrhnutý, aby bol efektívny, nie pekný. Holdenovi to vždy bolo trochu ľúto. Priestor pre estetiku by sa mal nájsť všade, dokonca aj tu.

Mal pocit, akoby sa od neho Rytier vzdával a čoraz viac sa zmenšoval, zatiaľ čo on sa ani nepohol. Ilúzia zmizla, keď sa obrátil k asteroidu a zacítil, že sa skutočne rútia k nemu. Spojil sa s Naomi, no tá si pri pilotovaní hmkala, čo znamenalo, že minimálne ona si nerobí starosti. Nič nepovedal, ale ostal na linke a počúval ju.

Scopuli zblízka nevyzerala tak zle. Okrem zívajúcej diery v boku nebola poškodená. Očividne do asteroidu nenabúrала – iba sa vznášala dostatočne blízko, aby ju k nemu mikrogravitácia pomaly pritiahla. Loď po ceste niekoľkokrát prilbou odfoťil a poslal snímky Canterbury.

Naomi s nimi zastavila tri metre nad dierou v boku. Amos na spoločnej linke zahvízdal.

„Toto neurobilo torpédo. Je to diera po útočnej bombe. Vidíte, ako je kov na okrajoch ohnutý? To spôsobili nálože,“ vysvetlil Amos.

Amos bol nielen dobrý mechanik, ale zároveň pomocou výbušnín trhal ľadovce okolo Saturnu na použiteľnejšie kúsky. O dôvod viac, prečo ho vziať na misiu.

„Tak teda,“ začal Holden, „naši priatelia zo Scopuli zastanú, dovolia, aby im niekto vyliezol na trup a nastražil tam nálož, roztrhol im loď a vypustil vzduch. Dáva to niekomu z vás zmysel?“

„Nie,“ odvetila Naomi. „Nedáva. Stále chceme ísť dnu?“

Ak sa ti tam niečo nebude pozdávať, nehraj sa znova na hrdinu. Zabal to a vráť sa domov.

Ale čo mal čakať? Samozrejme, že Scopuli nebola letuschopná. Samozrejme, že niečo sa pokazilo. Nepozdávalo by sa mu, keby nevidel nič zvláštne.

„Amos,“ prihovoril sa mu Holden, „maj tú zbraň poruke, len pre prípad. Naomi, mohla by si nám tú dieru zväčšiť? Ale dávaj si pozor. Ak narazíš na niečo divné, vezmi nás preč.“

Naomi sa priblížila k lodi, výšľahy dusíka z motorov pôsobili sotva ako biele obláčiky pary v chladný večer. Rezací horák na robotovi sa rozžiaril, najprv na žeravočerveno, potom na bielo, potom na modro. Robot v tichu rozložil mechanické ramená – ako keď sa hýbe hmyz – a Naomi začala rezať. Holden a Amos klesli k lodi a prichytili sa o ňu magnetickými čižmami. Holden cítil, ako mu zavibrovali nohy, keď Naomi odtiahla kus trupu. Vzápätí vypla horák a ošetrila okraje diery chladiacim zariadením. Holden ukázal Amosovi zdvihnuté palce a veľmi pomaly sa spustil do Scopuli.

Nálož umiestnili takmer priamo doprostred lode a prerazili diery do kuchyne. Keď sa Holden topánkami prichytil o vnútornú stenu, cítil, ako mu pod nohami zachrupčali zamrznuté kúsky jedla. Telá nevidel.

„Poď dnu, Amos. Nevidím žiadnu posádku,“ oznámil cez vysielачku v skafandri.

Odstúpil a vzápätí sa dnu spustil Amos so zbraňou v pravej ruke a silným svetlom v ľavej. Biely lúč preletel po stenách zničenej kuchyne.

„Kam najprv, šéfe?“ spýtal sa Amos.

Holden si poklepkal jednou rukou po stehne a zamyslel sa. „Strojovňa. Chcem vedieť, prečo vypli reaktor.“

Vydali sa po rebríku do zadnej časti lode. Všetky tlakové dvere medzi palubami boli otvorené, čo bolo zlé znamenie. Mali sa auto-

matically zatvoriť, v prípade poplachu po strate atmosféry nepochybne. Ak boli otvorené, znamenalo to, že na žiadnej palube nie je atmosféra. Čo znamenalo, že ani preživší. Neprekvapilo ho to, no aj tak mu to pripadalo ako prehra. Malú loď preskúmali rýchlo, zastavili sa len v dielni. Drahé súčiastky do motorov a náradie boli stále na svojom mieste.

„Lúpež to asi nebola,“ skonštatoval Amos.

Holden nenadhodil *Tak čo teda?*, no tá otázka medzi nimi aj tak visela.

Strojovňa bola ako zo škatuľky, chladná a mŕtva. Holden čakal, kým si ju Amos prezrie, a minimálne desať minút nečinne poletoval okolo reaktora.

„Nieкто ho vypol štandardným postupom,“ oznámil Amos. „Nezničil ho výbuch, vypli ho potom. Nevidím žiadne škody. Nedáva to zmysel. Ak všetci zahynuli pri útoku, kto ho vypol? A ak to spravili piráti, prečo si nevzali loď so sebou? Nejakoby s ňou už odleteli.“

„A predtým, ako vypli reaktor, otvorili všetky vnútorné tlakové dvere. Vysali vzduch. Asi sa chceli uistiť, že sa tu nikto neskrýva,“ nadhodil Holden. „Fajn, poďme hore do operačného strediska a skúsme sa nabúrať do počítača. Možno tam zistíme, čo sa stalo.“

Vydali sa späť k prove a palube s operačným strediskom. Bolo rovnako nepoškodené a prázdne. Fakt, že nenarazili na žiadne telá, začal Holdena znepokojsovať viac, ako keby to bolo naopak. Priplával k panelu hlavného počítača a stlačil pár kláves, aby zistil, či stále nebeží na záložnom zdroji energie. Nebežal.

„Amos, pusti sa do vyrezávania jadra. Vezmeme ho so sebou. Skontrolujem komunikačné zariadenia, či nenájdem ten núdzový signál.“

Amos sa presunul k počítaču, začal vyťahovať nástroje a priliepať si ich na priečku. Pri práci si popod nos šomral nadávky. Nebolo to ani zďaleka také pôvabné ako Naomino hmkanie, takže Holden vypol linku s Amosom a priplával ku komunikačnému panelu. Bol rovnako mŕtvy ako zvyšok lode. Našiel zariadenie na vysielanie núdzového signálu.

Nebolo aktivované. Priviedlo ich sem niečo iné. Holden sa zamračene odtiahol.

Prešiel pohľadom po okolí, hľadal čokoľvek podozrivé. Tam, na podlahe pod komunikačným panelom. Malá čierna škatuľka nepripojená k ničomu inému.

Jeho srdce si medzi údermi dalo poriadne načas. „Pripadá ti to ako bomba?“ spýtal sa Amosa.

Amos ho ignoroval. Holden znova zapol vysielачku.

„Amos, pripadá ti to ako bomba?“ Ukázal na škatuľku na podlahe.

Amos nechal počítač počítačom, priplával bližšie, aby sa pozrel, a potom pohybovom, pri ktorom Holdenovi stiahlo hrdlo, škatuľku zdvihol.

„Nie. Je to vysielач. Vidíš?“ Pridržal ho pred Holdenovou prilbou. „Len je k nemu prilepená batéria. Čo tu robíš?“

„Vysielala núdzové volanie, ktoré sme zachytili. Ježiši. Táto loď nikdy núdzový signál nevyslala. Niekoľko ho napodobnil cez ten vysielач s baterkou,“ vysvetlil Holden ticho, zatiaľ čo stále bojoval s panikou.

„Prečo by to niekto robil, šéfe? Nedáva to zmysel.“

„Dávalo by, keby na tom vysielачi bolo niečo neštandardné,“ odvetil Holden.

„Například?“

„Například by vyslal druhý signál, keď ho niekto nájde,“ povedal Holden a potom prepol na spoločnú linku. „No dobre, chlapci a dievčatá, našli sme niečo divné. Padáme. Všetci naspäť na Rytiera a dávajte si poriadny pozor, keď...“

Z vysielачky mu zapraskala ďalšia linka a jeho prilbou sa rozľahol McDowellov hlas. „Jim? Asi máme problém.“

ŠTVRTÁ KAPITOLA: MILLER

MILLER VEČERAL, keď v jeho byte zapípal komunikačný systém. Pozrel na kód odosielateľa. Modrá žaba. Bol to prístavný bar pre ten nepretržitý milión neobčanov Ceres a prezentoval sa ako takmer dokonalá replika slávneho pozemského baru v Mumbaji, no s licenciovateľnými prostitutkami a legálnymi drogami. Miller zjedol ďalší hlt hubovej fazule s ryžou pestovanou v nádržkách a premýšľal, či hovor prijme.

Mal som to čakať, pomyslel si.

„Čo sa deje?“ spýtal sa.

Zjavila sa obrazovka. Hasini, zástupca majiteľa baru, bol muž s tmavou kožou a očami farby ľadu. Za pokrivený úškrn na jeho tvári mohlo nervové poškodenie. Miller mu urobil láskavosť, keď sa Hasini hlúpo zľutoval nad nelicenciovanou prostitutkou. Odvtedy si detektív a prístavný barman vymieňali láskavosti. Neoficiálna, sivá ekonomika civilizácie.

„Tvoj partner je znova u nás,“ oznámil mu Hasini cez rytmické údery a kvílenie bhangry. „Vyzerá, že má zlý večer. Mám mu ešte nalievať?“

„Hej,“ prisvedčil Miller. „Zabav ho na... Daj mi dvadsať minút.“

„Nevyzerá, že sa chce baviť. Vyzerá, že chce presný opak.“

„Tak mu to sťaž. Hneď som tam.“

Hasini prikývol, venoval mu pokrivený úškrn a ukončil spojenie. Miller pozrel na nedojedené jedlo, vzdychol si a hodil zvyšky do recyklačného koša. Obliekol si čistú košeľu, potom zaváhal. V Modrej žabe bývalo na jeho vkus príliš teplo a neznášal saká. Takže kom-

paktnú plastovú pištoľ zastrčil do puzdra na členku. Nevytiahne ju tak rýchlo, no ak bude musieť vyťahovať zbraň, bol tak či tak v riti.

Nočná Ceres bola na nerozoznanie od dennej Ceres. Keď stanicu otvorili, snažili sa stlmovaním a rozjasňovaním svetiel napodobniť rotáciu Zeme a tradičný ľudský dvadsaťštyrihodinový cyklus. Rada to po štyroch mesiacoch zrušila.

Keby bol Miller v službe, šiel by dole na prístavné úrovne širokými tunelmi na elektrickom vozíku. Lákalo ho to aj mimo služby, no zastavili ho hlboko zakorenené zvyky. Keby sa odviezol vozíkom, prišiel by tam ako policajt, a metru nič nechýbalo. Vybral sa na najbližšiu stanicu, skontroloval odchody a sadol si na nízku kamennú lavičku. O chvíľu dorazil muž zhruba v Millerovom veku s maximálne trojročným dievčatom a sadol si oproti nemu. Z dievčatka sa valil nezmyselný prúd slov a jeho otec vo viac či menej vhodných momentoch reagoval hmkaním a prikývnutím.

Miller a muž na seba kývli. Dievčatko potiahlo otca za rukáv, aby mu venoval pozornosť. Miller naň pozrel – tmavé oči, bledé vlasy, jemná koža. Malo dlhé, tenké končatiny, a už teraz bolo oveľa vyššie ako deti zo Zeme. Jeho pokožka mala ružovkastý nádych po farmaceutickom kokteile na posilnenie svalov a kostí, ako to bolo u všetkých detí z Pásu. Miller si všimol, že otec jeho záujem spozoroval. Usmial sa a kývol na dieťa.

„Koľko má?“ spýtal sa.

„Dva a pol,“ odpovedal otec.

„Krásny vek.“

Otec neurčito zdvihol ruky, no usmial sa.

„Máte deti?“ spýtal sa.

„Nie,“ odpovedal Miller. „Iba zhruba rovnako starý rozvod.“

Uchechtili sa, akoby to bolo vtipné. Candace si v jeho predstavách prekrížila ruky a odvrátila zrak. Jemný olejovo-ozónový závan oznámil príchod súpravy. Miller nechal otca s dieťaťom nastúpiť prvých a vybral si iný vozeň.

Vozne metra boli oblé, stavané tak, aby mohli jazdiť úsekmi vo vákuu. Nemali okná. Aj tak by z nich bolo vidieť iba rozmazaný ka-

meň tri centimetre od vozňa. Namiesto nich na veľkoplošných obrazovkách bežali zábavné programy, komentáre k vnútroplanetárnym politickým škandálom alebo ponuky prehrať týždenný plat v takých úžasných kasínach, že vás už tá samotná skúsenosť obohatí. Miller nechal jasné, prázdne farby farbami a ignoroval ich obsah. V duchu skúmal svoj problém, hľadel naň z toho či oného uhla, no odpoveď v skutočnosti nehľadal.

Bolo to jednoduché mentálne cvičenie. Pozrite sa na fakty, no zdržte sa úsudku. Havelock bol Pozemšťan. Havelock znova sedel v prístavnom bare a hľadal zámienku pobiť sa. Havelock bol jeho partner. Výrok čo výrok, fakt čo fakt, aspekt čo aspekt. Nesnažil sa ich zoradiť ani z nich vystavať príbeh – to príde neskôr. Teraz mu stačilo vytesniť dnešné prípady a pripraviť sa na momentálnu situáciu. Keď súprava dorazila do stanice, cítil vnútornú rovnováhu. Akoby našľapoval na celé chodidlo, tak by to opísal kedysi, keď mal komu.

Modrá žaba bola plná a vlhké teplo tiel ešte viac prispievalo k zážitku z falošnej mumbajskej teploty a umelo znečisteného ovzdušia. Svetlá sa ligotali a mihali tak, že by boli schopné vyvolať záchvat. Stoly sa krútili, vlnili, v protisvetle ešte tmavšie ako čierne. Hudba sa niesla vzduchom takmer až fyzicky, každé zadunenie basov pôsobilo ako malý otras. Hasini, ktorý stál v hlúčiku nabúchaných vyhadzovačov a sporo odetých servírok, zachytil Millerov pohľad a kývol hlavou k zadnej časti podniku. Miller nezareagoval, len sa otočil a vyrazil cez dav.

Nálada v prístavných baroch bola vždy prchká. Miller si dával pozor, aby do nikoho nenarazil. Keď si musel vybrať, uprednostnil ľudí z Pásu pred ľuďmi z vnútorných planét, ženy pred mužmi. Celý čas sa tváril mierne kajúcne.

Havelock sedel sám s vrúbkovaným pohárom v hrubej ruke. Keď si Miller sadol vedľa neho, Havelock sa s rozšírenými nozdrami a vyvalenými očami otočil k nemu, akoby naňho chcel nahnevane vyskočiť. Na tvári sa mu zjavilo prekvapenie. Potom niečo ako namosúrené zahanbenie.

„Miller,“ povedal. V tuneloch vonku by kričal. Tu sa jeho hlas sotva doniesol k Millerovej stoličke. „Čo tu robíš?“

„Nevedel som, čo so sebou,“ odpovedal Miller. „Mal som chuť niekoho zmlátiť.“

„Dnes je na to dobrý večer,“ uznal Havelock.

Bola to pravda. Dokonca aj v baroch, kam chodili ľudia z vnútorných planét, zväčša neprislúchal na každú desaťčlennú skupinu viac než jeden Pozemšťan alebo Marťan. Keď sa Miller zahľadel na dav, videl, že nízki, územčistí muži a ženy tvoria takmer tretinu.

„Dorazila loď?“ spýtal sa.

„Hej.“

„LZMK?“ spýtal sa. Loďstvo Zemsko-marťanskej koalície často prechádzalo cez Ceres k Saturnu, Jupiteru a staniciam v Páse, ale Miller nesledoval pohyby planét dostatočne, aby vedel, kde sa práve na svojich obežných dráhach nachádzajú. Havelock pokrútil hlavou.

„Sú to bezpečáci z nejakej korporácie na Erose,“ vysvetlil. „Tuším z Protogenu.“ Pri Millerovi sa zjavila servírka. Po koži sa jej plazili tetovania a jej zuby v čiernom svetle žiarili. Miller si vzal pohár, ktorý mu priniesla, hoci si nič neobjednal. Sódovka.

„Vieš,“ prehodil Miller a naklonil sa k Havelockovi tak, aby ho počul, aj keď bude používať bežný konverzačný hlas, „je jedno, koľkým nakopeš prdele. Shaddidová ťa aj tak nebude mať rada.“

Havelock prudko obrátil zrak k Millerovi, hnev v jeho očiach len sotva zastrel hanbu a bolesť.

„Je to pravda,“ dodal Miller.

Havelock neisto vstal a vyrazil k dverám. Pokúšal sa oddupotať, ale vzhľadom na gravitáciu na Ceres a jeho opitosť mu to nešlo. Vyzeral, akoby poskakoval. Miller s pohárom v ruke vklázol za neho a úsmevom a zdvihnutými rukami upokojoval pohoršené tváre, čo ostávali za jeho partnerom v dave.

Verejné tunely pri prístave pokrývala vrstva špiny a mastnoty, s ktorou si čističky vzduchu a čistiace prostriedky nikdy celkom neporadili. Havelock vyšiel von, zhrbený, so zovretými ústami, hnev z neho priam sálal. No dvere Modrej žaby sa za nimi zavreli a hudba stíchla, akoby ju niekto vypol. Najväčšie nebezpečenstvo pominulo.

„Nie som opitý,“ vyhlásil Havelock príliš nahlas.

„Nič také som netvrdil.“

„A ty,“ dodal, otočil sa a vyčítavo pichol Millerovi do hrude prstom. „Ty nie si moja pestúnka.“

„Aj to je pravda.“

Prešli spolu možno štvrt kilometra. Lákali ich žiarivé neónové pútače. Bordely a strelnice, kaviarne a kluby poézie, kasína a zápasy. Vzduch páchol po moči a starom jedle. Havelock spomaľoval a spúšťal plecيا pod úroveň uší.

„V Terrytowne som robil na vraždách,“ ozval sa Havelock. „Tri roky som bol na mravnostnom na L-5. Máš vôbec poňatia, aké to bolo? Obchodovali tam s deťmi a ja som bol jeden z troch ľudí, čo to zastavili. Som dobrý policajt.“

„Áno, si.“

„Som fakt dobrý.“

„Si.“

Minuli rezancovú reštauráciu. Kapsulový hotel. Verejný terminál so správami: VEDECKÁ STANICA NA FÉBE BOJUJE S KOMUNIKAČNÝMI PROBLÉMAMI. HRA NEW ANDREAS K ZAROBILA 6 MILIÁRD DOLÁROV ZA 4 HODINY. MARS A PÁS SA NEDOHODLI NA ZMLUVE O OBCHODE S TITÁNOM. V Havelockových očiach žiarili odrazy obrazoviek, no on ich nevnímal.

„Som fakt dobrý poliš,“ zopakoval. Potom dodal: „Tak prečo?“

„Nejde o teba,“ odvetil Miller. „Keď sa na teba ľudia pozerú, nevidia Dmitriho Havelocka, dobrého poliša. Vidia Zem.“

„To je sprostosť. Strávil som osem rokov na orbitálnych stanicach a na Marse, kým som sem prišiel. Na Zemi som pracoval tak šesť mesiacov.“

„Zem. Mars. Nie je v tom veľký rozdiel,“ podotkol Miller.

„Skús to povedať Marťanom,“ zasmial sa Havelock trpkou. „Nakopú ťa do gulí.“

„Nechcel som... Pozri, určite sa v mnohom líšia. Zem neznáša Mars, pretože Mars má lepšiu flotilu. Mars neznáša Zem, pretože Zem má väčšiu. Možno je futbal v plnej gravitácii lepší, možno nie.

Neviem. Chcem povedať, že ľuďom takto ďaleko od Slnka je to jedno. Odtiaľto zakryješ Zem aj Mars jedným prstom. A...“

„A ja sem nepatrím,“ dodal Havelock.

Dvere rezancovej reštaurácie za nimi sa otvorili a von vyšli štyria Pásania v sivo-zelených uniformách. Jeden z nich mal na rukáve rozdelený kruh AVP. Miller zmeravel, ale Pásania nesmerovali k nim a Havelock si ich nevšimol. Vyhli sa im len o vlások.

„Ja viem,“ pokračoval Havelock. „Keď som začal pracovať pre Star Helix, čakal som, že zapadnúť bude ťažké. Myslel som si však, že to bude rovnaké ako všade inde, vieš? Prídeš, chvíľu dostávaš po hube. Potom, keď ostatní vidia, že to zvládaš, začnú ťa brať ako súčasť tímu. Tu to také nie je.“

„To nie,“ prisvedčil Miller.

Havelock pokrútil hlavou, odplul si a zahľad sa na vrúbkovaný pohár v ruke.

„Asi sme práve ukradli poháre z Modrej žaby,“ skonštatoval.

„Zároveň konzumujeme alkohol na verejnosti,“ dodal Miller. „Teda minimálne ty. Ja mám sódobku.“

Havelock sa uchechtol, no v tom zvuku sa skrývalo zúfalstvo. Keď znova prehovoril, znel iba sklúčene.

„Myslíš si, že sa sem dole chodím mlátiť s ľuďmi z vnútorných planét, aby som urobil dojem na Shaddidovú, Ramachandru a ostatných.“

„Napadlo mi to.“

„Mýliš sa,“ povedal Havelock.

„Dobre,“ odvetil Miller. Vedel, že sa nemýli.

Havelock zdvihol vrúbkovaný pohár. „Zanesieš ich späť?“ požiadal.

„Čo keby sme šli do Distingvovaného hyacintu?“ navrhol Miller. „Pozývam.“

Distingvovaný hyacint stál tri úrovne nad nimi, dostatočne vysoko, aby pešia premávka z prístavných úrovní klesla na minimum. A bol to bar pre polišov. Zväčša zo Star Helix, ale chodili sa tam flákať aj ľudia z niekoľkých menších korporácií ako Protogen, Pinkwater, Al Abbiq. Miller si bol relatívne istý, že sa mu podarilo part-

nerovmu nervovému zrúteniu predísť, no ak sa mýlil, radšej nech to ostane v rodine.

Podnik bol zariadený v typickom pásanskom štýle – staromódne lodné skladacie stoly a stoličky osadené do stien a stropu, akoby kedkoľvek mohla prestať pôsobiť gravitácia. Steny a voľne stojace stĺpy zdobili svokrine jazyky a potosovce, najrozšírenejšie rastliny z ranej éry recyklácie vzduchu. Hudba bola práve taká tichá, aby sa tu dalo rozprávať, a práve taká hlasná, aby vaše súkromné rozhovory prebehli v súkromí. Prvý majiteľ, Javier Liu, bol stavebný inžinier z Tycha, ktorý prišiel na Ceres v priebehu veľkého roztáčania a zapáčilo sa mu tu tak, až ostal. V súčasnosti podnik viedli jeho vnúčatá. Javier Tretí stál za barom a rozprával sa s polovicou tímu z mravnostného a vykořisťovacieho oddelenia. Miller zamieril k stolu vzadu a kýval hlavou na mužov a ženy, ktorých poznal. V Modrej žabe si počíнал opatrne a diplomaticky, no teraz zvolil maskulinitu. Tiež to bola len póza.

„Tak teda,“ prehodil Havelock, keď Javierova dcéra Kate – zo štvrtej generácie majiteľov baru – odišla od ich stola s pohármi z Modrej žaby na podnose, „čo je to supertajné vyšetřovanie, na ktoré ťa nasadila Shaddidová? Alebo o tom podradný Pozemšťan nemôže vedieť?“

„To ťa rozladilo?“ spýtal sa Miller. „Nie je to nič dôležité. Nejakí akcionári stratili dcéru a chcú, aby som ju našiel a poslal domov. Kravina.“

„Znie mi to skôr ako ich rajón,“ kývol Havelock hlavou na ľudí pri bare.

„Nie je nepľnoletá,“ objasnil Miller. „Je to únos.“

„A ty si s tým v pohode?“

Miller sa oprel. Potosovec nad nimi sa zachvel. Havelock čakal a Millera premkol nepríjemný pocit, že situácia sa práve obrátila v jeho neprospech.

„Je to moja práca,“ povedal.

„Hej, ale ide o dospelú ženu, nie? Mohla by sa vrátiť domov, keby chcela. Ale namiesto toho si jej rodičia najali bezpečnostnú službu, aby ju tam dotiahla, či sa jej to páči, alebo nie. Toto už nie je presadzovanie práva. Sú to mocenské hry dysfunkčných rodín.“

Miller si spomenul na štíhle dievča pri pretekárskom pinase. Na jej široký úsmev.

„Povedal som ti, že je to kravina,“ odvetil.

Kate Liuová sa vrátila k stolu s miestnym pivom a pohárom whisky na podnose. Miller bol za vyrušenie vďačný. Pivo bolo preňho. Lhké, chuťovo bohaté, len jemne trpkasté. Ekológia založená na kvasniciach a fermentácii znamenala jemné kvasené nápoje.

Havelock popíjal whisky pomaly. Miller to vzal ako znamenie, že chľasť sa skončila. Nič vás tak nepripraví o chuť utrhnúť sa z reťaze ako spoločnosť chlapov z roboty.

„Hej, Miller! Havelock!“ ozval sa známy hlas. Jevgenij Cobb z oddelenia vrážd. Miller ho mávnutím ruky prizval k nim a rozhovor sa zvrhol k chvastaniu, ako na oddelení vyriešili mimoriadne škaredý prípad. Tri mesiace pátrania po pôvode otravy sa skončili tým, že manželke obete priznali plnú výšku poistenia a prostitútku zo sivého trhu deportovali späť na Eros.

Keď sa večer chýlil ku koncu, Havelock sa smial a žartoval spolu s ostatnými. Ak príležitostne došlo na škaredý pohľad alebo podryvačnú poznámku, Havelock sa nad tým nepozastavoval.

Miller bol na ceste k baru po ďalšie pitie, keď mu cinkol termínál. A potom sa v bare postupne ozvalo ďalších päťdesiat cinknutí. Miller cítil, ako mu zovrelo žalúdok, keď on aj všetci ostatní bezpečnostní agenti v podniku vytiahli terminály.

Na obrazovke sa zjavila kapitánka Shaddidová. Oči mala zastreté a sršal z nich potlačovaný hnev. Bola zosobnením mocnej ženy, ktorú niečo predčasne zobudilo.

„Dámy a páni,“ povedala. „Nech práve robíte čokoľvek, prestaňte s tým a dostavte sa na stanicu po núdzové rozkazy. Vyskytol sa problém.“

Pred desiatimi minútami zo smeru od Saturnu dorazila nezašifrovaná a podpísaná správa. Nemáme potvrdené, či je pravdivá, ale podpis sa zhoduje s kľúčom v záznamoch. Zadržala som ju, ale môžeme predpokladať, že ju nejaký magor zavesí na sieť a svet sa do piatich minút zblázni.

Ak vás práve môžu počuť civilisti, vypnite terminál. Pre vás ostatných, situácia vyzerá nasledovne.“

Shaddidová odstúpila a poklopala po svojom rozhraní. Obrazovka sčernela. Vzápätí sa na nej zjavila tvár a plecia nejakého muža. Mal na sebe oranžový skafander bez prilby. Pozemšťan, možno niečo po tridsiatke. Svetlá koža, modré oči, tmavé, nakrátko zastrihnuté vlasy. Ešte než vôbec otvoril ústa, Miller spozoroval v jeho očiach a zdvihnutej hlave prejavy šoku a zlosti.

„Volám sa James Holden,“ začal.